

λειπόντων πυρετῶν." Αν και εἶχε συγκατατεθῆ εἰς τοῦτο, ἦτο πολὺ ἀδιάφορος διὰ τὸ ταξεῖδι.

«Αἰσθάνομαι τόσον ζωηρὰ — ἔλεγε — τὸ μεγάλο ταξεῖδι ποῦ κάμνω καὶ τοῦ ὁποίου διατρέχω τὸν τελευταῖον σταθμὸν, ὥστε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ μέσου τῆς μετακινήσεως πάρα πολὺ ὀλίγον μὲ ἀπασχολεῖ...»

Σπ. Γ. Φραγκοπούλου

Η ΓΥΝΗ

Τὴν ὥρα ποῦπεν ὁ Θεὸς τὴν Εὐα γιὰ νὰ πλάσῃ,  
ἔλαβε χῶμ' ἀπὸ τὴν γῆν νερὸ θαλασσινὸ,  
Κ' ἴνα στεγνώσῃ γρήγορα, μὴ πάῃ καὶ τοῦ χαλάσῃ,  
Φωτιὰ ἐπῆρε κι' ἔρριξε ἀπὸ τὸν Οὐρανό.



Καὶ πρὶν νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμα,  
Ἐρράντισε τὴν γλῶσσαν της μὲ δρακοντιᾶς χυμὸ·  
Ἐπῆρε παλαιὸ κρασί, τῆς ἔρριψε ἔς τὸ στόμα,  
Καὶ μὲ νερὸ τὴν ἔλουσεν εὐθύς ἀπ' τὸ Χελμὸ.



Ἐκύτταξ' ἔπειτα ἐκεῖ πλησίον μία κυρέλη,  
Ποῦ εἶχαν κάμει μέλισσαι ἀπὸ καιρὸ πολὺ,  
Ἐπῆρε καὶ τὴν ἄλειψε τὴν Εὐα ὅλη μέλι,  
Καὶ οὕτω μέλι ἔγινεν ἀμέσως ἡ χολῆ.



Τέλος τῆς ἔδωκε ζωὴν, τὴν ἰσῆκωσε κι' ἐστάθη,  
Κι' ὅταν τὴν εἶδε ὁ Ἀδάμ, ποῦ ξύπνησε, γυμνῆ,  
Μὴ ξενύρων τ' ἦτο, ἔτρεμεν ὁ μαῦρος κι' ἐβωβάθη,  
Ἄλλ' ὁ Θεὸς τοῦ φώναξε πῶς λέγεται γυνή.



Πῶς εἶνε πλάσμα του κι' αὐτὴ μὲ πειρὸ πολλὰ πλασιμένη  
Καὶ πῶς τὴν δίδει σύντροφο σ' αὐτὸν καὶ βοηθὸ,  
Ἐκεῖνος τὴν ἐγνώρισε ὡς ἂν ἀγαπημένη  
Κι' ἐκεῖνη τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ σὰν ἀδελφὸ.



Κατόπιν τώρα τ' ἔγινε, καθένας τὸ γνωρίζει,  
Ἄλλ' ἡ γυνὴ καὶ σήμερον εἶν' ἴδια καὶ σωσθῆ  
Γι' αὐτὸ μιά ὥρα μᾶς μεθ' ἡμῶν μέλι μᾶς ποτίζει,  
Ἄχ, μιά μᾶς καίει τὴν καρδιά καὶ μιά πᾶμε σαστοί.